

Kære medlemmer

Tak fordi I kommer og bakker op om vores forening. Det er umådeligt vigtigt, at vi holder sammen. At vi diskuterer med hinanden, udfordrer hinanden, kæmper for hinanden og tror på vores fællesskab om det vi synes er vigtigt, nemlig vores arbejde i og med folkeskolen.

Derfor vil jeg også starte med at citere Per Christensen, formand for 3F, fra hans tale til Danmarks Lærereforenings kongres i oktober 2018.

”Jeg er bekymret for min livslange kærlighed, som er folkeskolen. Og som sagt – så synes jeg virkelig oprigtigt at I repræsenterer den allervigtigste institution i vores samfund. Jeg vil faktisk gå så langt som at sige, at hvis vi ikke har en folkeskole i ordets bedste forstand, så har vi ikke noget ordentligt fællesskab.”

”Når folkeskolen er bedst, så er den uovertruffen, den kan lære, den kan berige, den kan danne. Den kan løfte, ikke kun for de få, men også for dem der sidder på bagerste række og de forreste rækker.”

Per Christensen har tidligere udtalt. At folkeskolen er den vigtigste og for mange af hans medlemmer, den eneste uddannelse de får. Derfor skal den være god, og den skal vælges til at flertallet af danske forældre.

I Grundlovens paragraf 76 midt mellem retten til at få offentlig forsørgelse og ytringsfriheden, står det beskrevet at alle børn har ret til fri undervisning i folkeskolen.

Det er i øvrigt den eneste velfærdsinstitution der er beskrevet i Grundloven!

Grunden til at jeg nævner dette er, at jeg også er bekymret for vores alle sammens folkeskole. Eller nærmere bekymret for, hvad der vil ske med vores samfund, hvis folkeskolen ikke længere er førstevalget for danske forældre til deres børn.

Formålet med folkeskolen er jo netop, som der står i Folkeskoleloven; i samarbejde med forældrene, at give eleverne kundskaber og færdigheder, der forbereder dem til videre uddannelse og giver dem lyst til at lære mere,

gøre dem fortrolige med danske kultur og historie. Folkeskolen skal forberede eleverne til deltagelse, medansvar, rettigheder og pligter i et samfund med frihed og folkestyre. Skolens virke skal derfor være præget af åndsfrihed, ligestilling og demokrati.

Og det har skolen svært ved, hvis ikke vi har en bred repræsentation fra befolkningen i klasselokalerne.

At skolen er en værdipolitisk kampplads, er der vist ikke nogen tvivl om. Antallet af reformer de sidste 100 år er mange. Og de sidste år, er det rykket ud til at være hele den offentlige sektor, der er en værdipolitisk kampplads.

Det var tydeligt, da vi mødtes sidste år. Det var med udsigt til konflikt – en historisk stor konflikt, der optog os alle!

Historisk var det også, at lønmodtagerne på tværs af den offentlige sektor indenfor staten, kommunerne og regionerne havde indgået en form for musketer-ed. Ingen skulle denne gang efterlades på perronen. Man ville kun indgå en samlet aftale, der skulle indeholde lønstigninger, der fulgte det private arbejdsmarked, betalt frokostpause og lærerne skulle have en forhandlet arbejdstidsaftale.

Scenariet var kort fortalt, at forhandlingerne var brudt sammen i slutningen af februar, hvilket betød, at forhandlingerne fra den 1. marts begyndte i forligsinstitutionen. Den 2. marts udsendte de faglige organisationer et strejkevarsel for udvalgte arbejdspladser, der kunne træde i kraft 4. april.

Dagen efter indkaldte Sophie Løhde til pressemøde. Det var her hun fortalte, at nu havde de gennemgået konfliktvarslet og kunne se, at fagforeningerne nøje havde udvalgt de arbejdspladser, hvor det kom til at gøre allermost ondt. Strejken ville blandt andet ramme kødkontrollen i Fødevarestyrelsen, sådan at det hurtigt ville få store konsekvenser for dyrevelfærden. Ja, det var synd for dyrene. Derfor så ministeren ingen anden udvej end at optrappe konflikten maksimalt og svare igen med en meget omfattende lockout, der skulle træde i kraft 10. april. Få timer senere

fulgte KL og Danske Regioner efter. Og tragikomisk var det at kommunerne ikke selv vidste, hvem KL – som jo er kommunerne – ville lockoute.

”En løsning for alle” blev slagordet og mantraet for os alle, ind i mellem afløst af ”nok er nok”, gennem hele foråret.

Over 10.000 tillidsfolk fra alle grene af fagbevægelsen offentlig som privat, var mødt op i Fredericia til Danmarkshistoriens største faglige møde. Oplevelsen af at alle os stod sammen om en ting var fantastisk. Det gav et kæmpe rygstød og ikke mindst oplevelsen af at denne her gang, var lærerne ikke alene. Det var en fælles kamp med et stærkt sammenhold på tværs af alle faggrupper. Den enorme kampgejst og opbakning gav fornyet energi. Sammenholdet og energien blev taget med hjem i kommunerne og imens forhandlingerne fortsatte i Forligsinstitutionen det meste af april måned, hvor forligsmanden 2 gange udsatte de varslede konflikter, blev der planlagt og gennemført mange forskellige aktiviteter. Der skulle sikres opbakning i befolkningen og lægges maksimalt pres på arbejdsgivernes forhandlere. Det gjorde vi offentligt ansatte sammen, ved at stå ”skulder ved skulder” om en ”løsning for alle” i mange forskellige sammenhænge. Mange spurgte sig selv – og ikke mindst pressen havde fokus på, hvor længe det stærke sammenhold og musketer-eden kunne holde.

Svaret kom den 25. april om morgenen, da vi kunne høre, at der om natten var indgået aftale på det regionale område mellem Danske Regioner og de forbund der hører ind under LO. Samme aftale havde FTF og akademikerne om natten afvist at underskrive. Det var for mange noget af et chok, at se FOA-formand Dennis Kristensen indgå denne aftale, ikke mindst fordi han om nogen havde været fortaler for musketer-eden og gentaget gang på gang, at vi gik ind sammen og ud sammen. I stedet for var retorikken nu ændret til, at denne aftale kunne bane vejen for aftaler på de øvrige områder.

Dennis Kristensen gik på et splitsekund fra helgenstatus til skurkerollen over dem alle.

Om det var på grund af det regionale forlig eller det skyldes andre årsager, er der nok delte meninger om. Men to dage senere var det Anders Bondo,

der som formand for forhandlingsfællesskabet på det kommunale område trådte frem på TV foran Forligsen. Han sagde, at han var glad for at kunne fortælle, at der efter vanskelige og langvarige forhandlinger endelig var indgået aftale på det kommunale område. Der blev fortalt, at der var fundet en løsning på de tre hovedknaster som var løn, den betalte spisepause og lærernes arbejdstid.

Men der blev hurtigt lagt låg på begejstringen, da det efterfølgende kom frem, at det ikke var lykkedes at indgå en aftale om lærernes arbejdstid. I stedet for havde Lærernes Centralorganisation og KL indgået en aftale om en periodeforhandling, hvor der skulle nedsættes en undersøgelseskommission og et samarbejde om en "Ny start". Resultat var en stor skuffelse for mange, og vores interne sammenhold i Danmarks Lærerforening blev i den periode sat på en prøve. Anders Bondo skrev ud til medlemmerne, for at forklare at det ikke havde været et mål i sig selv at undgå en konflikt. Og hvis hovedstyrelsen havde troet på, at en konflikt var svaret på bedre arbejdsvilkår, ville de helt sikkert have stillet sig i spidsen for en sådan. På trods af at vi har kæmpet som gale, måtte vi ganske få dage før den absolutte deadline konstatere, at den aftale, som det var muligt at indgå, blot ville have været lov 409 med lidt ubetydeligt glasur i hjørnerne. De arbejdsvilkår kunne han ikke drømme om at legitimere med sin underskrift. Han understregede, at han så det som sin pligt sammen med hovedstyrelsen konstant at vurdere, hvordan de bedst arbejder for at forbedre rammerne for medlemmernes arbejde.

Resultaterne på lønnen var der ikke meget diskussion om, de var rigtig pæne, især når man tænker på, at Sophie Løhde meget tidligt havde meldt ud, at hun ville stoppe den "lønfest" der havde været blandt de offentlige ansatte. Men nu var det så op til medlemmerne at vurdere, hvad de mente, om det samlede resultat. OK resultat blev i slutningen af maj sendt til urafstemning. Og den 4. juni stod det, som I ved klart, at ud af de knap 80 % af medlemmerne der valgte at afgive deres stemme, havde et overvejende flertal stemt ja til resultatet.

I Greve anbefalede en enig kredsstyrelsen et ja til forliget. Det tog os lidt tid, at nå derhen. Skuffelsen skulle lige synkes og følelserne tøjles. For første

indskydelse var, det kan vi ikke stemme ja til. Det kan vi ikke acceptere. Vi diskuterede frem og tilbage, og måtte til sidst nøgternt vurdere, om der reelt var et alternativ. Troede vi på, at vi via en konflikt reelt ville kunne opnå noget mere? Konklusionen var nej. Og derfor anbefalede vi alle at stemme ja.

Vi vurderede også, at nedsættelsen af en kommission umiddelbart virkede som en syltekrukke, men måske også en nødvendig syltekrukke, eller måske nærmere en fermentering. Ind imellem er der kommet gode ting ud af, at noget har ligget i lage i sukkervand i en tid, at noget har trukket længe nok til at der kommer en anden og kraftigere smag ud af det. Når man om vinteren åbner sommerens herligheder håber man, at der er kommet for meget stivelse i, så det klumper og ikke kan smørem ud på brødet, eller at det er blevet for tyndt og bare løber af. Vi håber med andre ord, at Per B. Christensen formanden for kommissionen er lige den rette mængde stivelse i syltekrukken, når han fremlægger sit resultat ultimo 2019.

Det kommissionen skal afdække og komme med forslag og anbefalinger i forhold til er arbejdstid og øvrige initiativer med det formål at skabe størst mulig kvalitet i undervisningen, understøtte et godt arbejdsmiljø og styrke den professionelle kapital.

Kommissionsformanden skal desuden fremlægge anbefalinger og forslag til løsninger, der indgår i de efterfølgende arbejdstidsforhandlinger mellem de centrale parter med henblik på at indgå en arbejdstidsaftale senest ved overenskomstforhandlingerne i 2021.

Et andet udkomme er "Ny start". I forlængelse af det, har vi gang i flere ting i Greve. Vi er lige ved at ligge sidste hånd på en genforhandling af vores arbejdstidsaftale. Jeg kan ikke afsløre detaljerne, det havde jeg håbet jeg kunne, men pga. sygdom på den anden side af bordet, er vi desværre ikke helt færdige med forhandlingerne. Det forventer vi at være om ganske kort tid. Men nogle af de områder Ny start peger på, er undersøgelse af hvilke elementer, der vil kunne påvirke rekruttering og fastholdelse positivt, herunder arbejdstidsregler. At sikre nyuddannede en god start i lærerlivet. Styrkelse af det lokale samarbejde mellem ledelsen og TR.

Alle disse elementer har vi med i vores genforhandlede aftale. Vi er klar over, at træerne ikke vokser ind i himlen, men vi får hele tiden små forbedringer med og det skaber forhåbentlig mere klarhed for den enkelte lærer, i forhold til ikke at kunne løse flere opgaver end tiden reelt rækker til.

Nå det så er sagt, så ved vi godt, at I underviser rigtig meget, og at det presser hele læreropgaven fordi vi, ikke "kun" skal undervise fagligt. Vi skal tage os af, skabe relationer, være omsorgsfulde, udvikle og danne eleverne. Og det sker jo ikke kun i timerne, men hele tiden i samværet med eleverne.

Jeg har lige læst Ritt Bjerregårds biografi. Hun er uddannet lærer og har bl.a. være undervisningsminister. Hun siger I sin biografi fra 2015:

Hvad enten det er i daginstitutionerne, på skolerne, plejehjemmene eller sygehusene, så er det nødvendigt at give meget mere ansvar til de mennesker, der står i første række, både pædagogerne, lærerne, plejepersonalet, sygeplejerskerne og lægerne. Der er penge i de systemer, vi har bygget op for at uddanne og hjælpe mennesker, men må bruges, så der kommer dem til gavn, der har brug for det.

Uden tillid til de mennesker, der skal hjælpe os, når vi er hjælpeløse og syge, går det ikke. Det vil blive vanskeligere og vanskeligere at rekruttere mennesker til de job, samtidig med at befolkningen i Danmark bliver ældre og får mere brug for hjælp. Det sammen gør sig gældende for uddannelsessektoren. Den mistillid, som lærerne for nylig har været ude for med krav om kontrol af hele deres arbejdstid, er ødelæggende for deres arbejde og dermed for alt det, børn og unge skal bibringes. Andre steder i erhvervslivet indføres der flekstid og mulighed for at arbejde hjemmefra, men for lærerne blev der indført et helt rigtigt system. Det er simpelthen ikke holdbart!

Det er jeg fuldstændig enig med hende i. Derfor skal vi hele tiden arbejde for at få omverdenen til at forstå, at det betaler sig at investere i mennesker.

I kommunen, som også andre steder, tales der meget om relationskompetencer og hvor vigtigt det er at have fokus på. Det kan jeg ikke være mere enig i - at det er vigtigt. Og når vi diskuterer det i de forskellige fora jeg færdes, så understreger jeg hele tiden, at det kan ikke sættes på formel, der er noget der tager tid, og det er i virkeligheden det alle væsentligste. TID!

Det bringer mig hen til min nye ynglingsaversion, og det burde slet ikke være sådan, men det er det. Det er regeringens stresspanel og deres anbefalinger. De er indtil nu kommet med to anbefalinger, og begge har handlet om skolen. Det kan godt stresser mig, at tænke på hvad deres næste anbefaling bliver.

Først skulle vi afskaffe forældreintra, for det stresser virkelig mange mennesker, siger de. Og det vil jeg da ikke afvise at det gør, men måske skulle man bare skrue ned for sine notifikationer, eller sit eget behov for at skulle være på hele tiden. Måske er at afskaffe forældreintra bare et quickfix til et langt større problem, der slet ikke ligger i skolen.

Den næste anbefaling kom i sidste uge. Den handlede om livsmestring og at nu skal det være et fag i folkeskolen. Til det vil jeg sige. Det har altid været en del af folkeskolens DNA, at lære vores elever, hvordan man mestrer livet, både fagligt og socialt. Men i stedet for at sætte plaster på et åbent sår, skulle man måske løse problemet, nemlig manglende tid til netop at tage sig af vores elever på alle de fronter vi altid har gjort, fagligt, socialt og personligt. Den tid vi mistede, da man indførte lov 409 i 2014.!

Vi sagde allerede den gang, at det også ville gå ud over børnene, og vi fik desværre ret. Og nu forsøger man at rette op med fragmenterede løsninger, i stedet for at tage fat, hvor det virkelig løser noget i samarbejde med os professionelle.

Når det så er sagt, så har vi generelt et rigtig godt samarbejde med forvaltningen i Greve. Vi er langt fra enige om alting, men vi taler fint sammen og diskutere, når vi er uenige. Det er ofte meget frugtbart.

Desværre tryller det ikke flere midler frem i forhold til at blive flere lærere til at løfte opgaven. Så vi må prøve at trylle lidt, med det vi har.

Det gør vi både i Danmarks Lærerforening og i Greve Lærerforening.

Danmarks Lærerforening har sat 10 mio. af, som vi i kredsene kan søge om, i forhold til at arbejde med Ny start.

DLF har startet et storstilet projekt omkring professionel kapital. Så vi har spurgt kommunen og ikke de vil være med til at arbejde med professionel kapital. Det har de sagt ja til, så det forventer jeg vi begynder med efter sommerferie i samarbejde med Danmarks Lærerforening. Flere af jer, har sammen med jeres ledere, hørt og udtrykt begejstring for Tage Søndergård på vores årlige arbejdsmiljøkonference, hvor han bl.a. fortalte om professionel kapital og projektet med DLF.

I Greve Lærerforening har vi i samarbejde med 5 andre kredse på tværs af Danmark, inviteret vores respektive kommuner med i et samarbejde omkring en god og inddragende planlægning af skoleåret. Det har de foreløbig takket ja til.

Disse projekter håber jeg, I vil bakke op om, da de begge er sat i søen for at forbedre forholdene på skolerne for lærerne og dermed også eleverne. Vi skal satse på at skabe et godt arbejdsmiljø. Det giver det bedste udbytte for os alle.

Jeg nævnte før Tage Søndergård, han er en af koryfæerne, når det handler om arbejdsmiljø.

Han sagde på vores konference for en måned siden. To ting betyder noget for arbejdsmiljøet – kerneopgaven og relationerne.

Lærere mangler lederne i diskussionerne om didaktik og pædagogik, og oplever at lederne mest diskuterer struktur og økonomi, og det mest med forvaltningen.

På Hovedmed i går, talte vi om sygefravær, den årlige arbejdsmiljødrøftelse. Om det virker det vi gør. Om den nye måde at lave trivselsmåling på. Altså

det med at vi alle i august svarede på en trivselsmåling, der skulle danne en baseline for trivsel i Greve og efterfølgende at 10% udtages til månedlig trivselsmåling. I den forbindelse kom jeg til at citere netop Tage Søndergård. Han sagde nemlig, igen på vores konference, at man forskningsmæssigt ved, at trivselsmålinger og APV ingen effekt har på arbejdsmiljøet. Kommunaldirektøren protesterede ikke. Jeg tror man forsøger med de redskaber, man lige har i bogen, at gøre det så godt man kan. Tage Søndergård sagde: Det eneste der virker er at få styr på den professionelle kapital. Og derfor er jeg glad for, at min fagforening har taget den hanske op og vi i Greve i samarbejde vil tage handsken på og arbejde sammen om at skabe et bedre arbejdsmiljø.

Det fællesskab og sammenhold vi så i forbindelse med OK 18 er af uvurderlig betydning og skal bruge i vores fortsatte kamp for at sikre alle ordentlige arbejdsvilkår. Derfor er det nødvendigt at bakke op om den nye hovedorganisation, FH – fagbevægelsens Hovedorganisation. I april 2018 stemte LO og FTF om at fusionere til en, det blev vedtaget og hedder nu FH.

Når vi i vores medlemsundersøgelse og i forbindelse med flere sygemeldinger pga. stress kan konstatere, at arbejdsmiljøet er presset, at episoder, der burde være anmeldt ikke bliver det. Så er vi nødt til at slå alarm.

Når vi oplever, at fx flere indskolinger har dobbelt så stort sygefravær, som resten af skolen har, så er man nødt til at være nysgerrig. Hvorfor er det sådan. Systemet er ikke fintmasket nok, lederne har ikke nok fokus på arbejdsmiljø og vi oplever, at det jo "bare" er børn, der begår "vold" og kommer med "trusler". Men det er ikke bare. Det er blodigt alvor. Og lærere bliver desværre i nogle tilfælde, mærkes for livet. Det skal vi ikke finde os i.

FH har udnævnt 2019 til arbejdsmiljørepræsentant år.

25.000 AMR skal i det kommende år styrkes i deres arbejde, for at skabe et godt arbejdsmiljø for deres kollegaer.

I Greve lærerforening har vi valgt at sætte fokus på det psykiske arbejdsmiljø.

Såvel fysisk som psykisk vold er desværre en del af læreres virkelighed, og årsagerne er mange.

Den øgede inklusion, store klassekvotienter, den lange skoledag, eller den travle dagligdag, hvor man glemmer at lytte og give en hjælpende hånd til en kollega, kan alle være elementer, der får såvel sygefraværet som de stigende antal af stressramte medlemmer til at stige.

Vi har valgt at fokusere netop på den fysiske og psykiske vold, fordi I ofte føler jer alene med de oplevelser, vi oplever i hverdagen på skolerne.

I vores omsorg for børnene nænner vi ikke at få det anmeldt.

I vores følelse af ikke at slå til, tier vi.

I vores afmagt over manglende handling fra ledelsen, hvisker vi det til hinanden.

Vi vil tage skeen i den anden hånd sammen med Greve Kommune, i hoved MED, i MED udvalgene på skolerne, på faglig klub, og i det daglige arbejde på skolen.

Vi skal sammen undersøge de kulturer, der gør at så mange ikke anmelder vold, hverken det spark eller slag et afmægtigt barn har givet os, eller de ord som rammer, når vreden tager overhånd.

Vi skal sammen støtte AMR i at tage initiativer på skolen, og her vil vi klæde AMR på med dialogmøder og små kurser.

Vi skal skabe et netværk hvor den enkelte lærer ikke føler sig alene, men kan møde et lyttende øre, et kollegialt kram og en AMR der får opbakning til at gå videre i dialogen med ledelsen, om hvordan vi skal ændre på kulturer, der gør folk syge.

Vi skal passe på hinanden i samarbejde med aktive ledelser, der har det overordnede ansvar for at sikre et godt arbejdsmiljø for alle medarbejdere.

Det bringer mig tilbage til regeringens stresspanel. Stress er et stort problem i vores samfund og også i vores profession. Desværre. Vi oplever alt

for mange kollegaer blive ramt af stress. I vores job, med mennesker – børn, giver vi os 110 %. Vi er der for at undervise børnene, lære dem om livet, om samfundet, om dem selv – ja om livet på godt og ondt. Og det bliver der mindre og mindre tid til. Og det stresser både os og børnene. Alt skal gå stærkt og være effektivt.

Men man kan ikke sætte relation på formel og sætte to streger under og få et facit. Det er et konstant arbejde, der nogle gange tager meget tid og andre gange knap så meget tid. Og derfor arbejder vi i Greve Lærereforening og i hele Danmarks Lærereforening for at vi skal sætte professionen fri, vi skal have et professionelt råderum, til at prioritere i opgaverne indenfor den ramme, der er i skolevæsnet. Det betyder jo ikke, at vi kan vælge, at vi ikke vil undervise, holde møder, skrive breve til forældre osv. nej det betyder, at vi indimellem kan prioritere, hvad vi synes er vigtigt i forhold til de elever vi har. Og det betyder også, at der er tid nok til at kunne det.

Per Christensen fra 3F sagde videre i sin tale til kongressen.

Folkeskolen er vores alle sammens springbræt ud i livet, det bræt det skal være solidt, det skal være velholdt, og det skal gerne kunne holde. Og jeg synes, at der er tendenser til at det holder knapt så godt i dag, og nogle steder er det vel i virkeligheden nærmest brækket over.

Min vurdering er, at investeringer i mennesker aldrig må betragtes som en udgift men som en investering, og vi skal investere i folkeskolen. Fordi en stærk og tryk folkeskole skaber trygge mennesker og trygge mennesker tør. De tør springe ud i livet, de tør skabe, de tør tage ansvar for andre end sig selv, tør række ud til dem man måske ikke kender, også dem som er helt fremmede!

Det har han så evig ret i.

Der skal være fokus på uddannelse såvel som dannelse. En repræsentant for stresspanelet svarede en journalist på TV2 News, på hans spørgsmål om, hvordan man skulle finde tiden i folkeskolen til at indføre et nyt fag, for børnene gik da nok i skole som det var.

Hun svarede:

At man jo fx kunne droppe undervisning i det moderne gennembrud eller lignende, så der er plads til livsmestring!

Jeg var ærlig talt noget overrasket over den udmelding, og tænkte at hun nok ikke har gået i folkeskolen, for der lære man, at Det moderne gennembrud var, sammen med Jeppe Aakjærs Det folkelige gennembrud, der hvor vi jo netop diskuterede i samfundet, hvordan det skulle indrettes, så der var lighed for alle, kvinder som mænd, borgere og tyende. I min optik en grund base for vores samfund i dag, og derfor væsentligt at give videre til nye generationer. Så kikser det helt for mig, når vi skal høre et stresspanel anbefale, at man skal indføre et fag i skolen, der hedder livsmestring. For der det ikke netop det vi forsøger at lave hele tiden i folkeskolen? Det har bare fået væsentligt vanskeligere vilkår efter indførelsen af Lov 409, for det tager tid at lære at mestre livet. Tid til at skabe relationer, tid til at tale, tid til at skabe tillid. Og tid er i særklasse, det vi mangler mest i folkeskolen og vel i samfundet som helhed.

Igennem året har vi arbejdet for, at vi i Greve skal have en klar retningslinje for, hvad man som medarbejder kan forvente af sin arbejdsgiver, hvis man bliver beskyldt for noget. Her kommer begrebet kassen ind. Hvis man bliver beskyldt for at slå på kassen, tage af kassen eller hoppe i kassen. Det har vi gjort af flere årsager, fordi vi har oplevet konkrete sager, hvor medlemmer er blevet beskyldt for noget, og har fået påtaler eller i værste fald blevet bortvist fra sit arbejde, uden at have en chance for at forsvare sig, fordi arbejdsgiver i virkeligheden har taget en beslutning. Det er ikke kun hos os i skolen det kan være et problem. I det samarbejde vi kalder Fælles Faglig Forum, der er et samarbejde med de øvrige fagforeninger i Greve, har vi talt med de andre og vi er enige om at vi skal bakke hinanden op i at have ordentlige forhold. Så vi har, sammen med centrene Børn og familier, Skole og dagtilbud, udarbejdet nogle retningslinjer, så man som medarbejder ved hvad man kan regne med, hvis man pludselig bliver beskyldt for noget, arbejdsgiver ikke synes er ok. Hvordan får man en chance for at forsvare sig,

så man ikke bare er dømt på forhånd. Det er nemlig ikke med til at skabe et godt arbejdsmiljø, hvis man skal være usikker på, om ens chef reelt bakker en op, når det virkelig bliver alvorligt. I går havde vi faktisk udkastet oppe på hoved med. Og af mange årsager, personaleretlige især, kommer det til at have en anden udformning end den vi har tiltænkt ind til nu. Men heldigvis var vores kommunaldirektør og den øvrige ledelse enige i, at man selvfølgelig som udgangspunkt er uskyldig, til det modsatte er bevist. Det er temmelig væsentligt.

I går aftes var jeg til et møde på Københavns Universitet sammen med repræsentanter fra Greve Kommune, DLF, forskellige fonde og andre. Vi skulle have præsenteret et projekt, som Greve Kommune måske skal være med i. Det handler om en mere balanceret evalueringskultur. Og som forskeren sagde, på sigt at finde en afløser for de nationale test, og finde løsninger i forhold til, at vi fagprofessionelle har en frihed i vores faglighed til at vurdere hvilke, test der giver mening hvornår.

Det er et forsøg der omhandler de naturvidenskabelige områder, og det skyldes slet og ret, at det er der fondene har sat mange mange midler af. Men det skal også overføres til de øvrige fag. Det kommer til at løbe over 5 år, og Greve Gymnasium er også med i det.

Jeg tror, at det bliver et rigtig spændende projekt. Det er vigtigt at afprøve nye veje i netop en balanceret evalueringskultur, så det ikke bare bliver test for testens skyld, men de kan bruges til udvikling af eleverne. I løbet af den næste 4-5 uger forventer jeg, at det bliver afgjort om fondene vil bakke om med penge og dermed om projektet bliver til noget.

I det forløbne år, har vi i Greve Lærerforening, holdt hele to ekstraordinære generalforsamlinger. Den ene fordi vores kredsstyrelsesmedlem og mange årige sagsbehandler, Lotte, gik på pension og vi besluttede at omorganisere arbejdet i kredsstyrelsen og frikøbe næstformanden fuldtid, foruden selvfølgelig fortsat formanden. Den anden holdt vi, fordi vi havde fundet et hus vi gerne ville købe og det skal vi have generalforsamlingens godkendelse

af. Det fik vi. Og nu er vi i fuld gang med at renovere vores nye ejendom. Vi er blevet lovet, at vi kan flytte ind i uge 26. så det satser vi meget på.

Når vi nu har muligheden for at købe og indrette et nyt kredskontor, har det sat en masse tanker i spil i kredsstyrelsen. For vi vil gerne have et kredshus, der er alle medlemmernes hus. Et som I bruger, hvis I har behov for et mødested, eller et sted hvor vi kan skabe diskussioner om lærerarbejdet i Greve, eller hvad I eller vi finder på. Vi planlægger at inviterer til flere forskellige arrangementer, det kan både være af socialkarakter og med fagligt indhold.

Vi ligger tæt på stationen og endnu tættere på stranden. I vores mest højstemte øjeblikke på kredsstyrelsesmøderne, har vi overvejet om ikke vi skulle lave en vinterbadeklud og lige have en mobil sauna på parkeringspladsen. Det skulle være så sundt og så bidrager vi til det gode arbejdsmiljø. Jeg vil opfordre jer til at komme med gode ideer til hvad vi kan bruge vores alles hus til.

Vi starter med en housewarming, når vi er færdige med renoveringen. Vi håber det bliver lige efter sommerferien. Og vi håber selvfølgelig, at mange af jer vil dukke op til det arrangement.

I Danmarks Lærerforening, er vi gået i gang med en stor samtale, der handler om vi er gearet til fremtiden. Både i hele DLF og i vores samarbejdsfora og lokalt i vores kredse. Det er en helt nødvendig diskussion vi skal have med os selv.

Vi er den eneste fagforening, der er så lokal, at vi er repræsenteret med et kontor i næsten alle kommuner. Det er vores enorme styrke, det giver os nærhed til jer medlemmer, til de lokale politikere, forvaltningen. Men det er også en svaghed. Ikke alle kredse har fx råd til at ansætte en sagsbehandler, vi har mange bygninger i DLF og flere andre ting.

Det er vi nødt til at diskutere med hinanden, om vi fx kan gøre ting anderledes, om noget skal organiseres anderledes, om vi overhovedet skal ændre noget. Jeg har den klare opfattelse, at vores nærhed er vores største

styrke, og den skal vi ikke give køb på, og de ulemper det evt. kan give, må vi løse organisatorisk. Men samtalen er helt nødvendig.

Arbejdet som kredsformand er alsidig.

I går startede jeg dagen med et møde i Hoved Med. Et trygt møde, hvor jeg kendte dagsordenen, deltagerne, emnerne, jo ind i mellem også hvem der siger hvad.

Bagefter skulle jeg til byggemøde i vores nye hus. Her skulle jeg tage stilling til, i samarbejde med håndværker og arkitekt, tagspær, regnvandsfaskiner, rottebekæmpelse, placering af eltavle og strømper i kloaken. Det sidste studsede jeg meget over. For håndværkerne talte i lang tid om strømper i kloaken. Bygningen har sidst været tandlægen, og hvor strømper smider de lige i kloaken?

Jeg spurgte hvad de mente. Og nu ved jeg hvad strømper i kloaken betyder. Og til de nysgerrige kan jeg oplyse om, at det er noget man sætter ind i kloaken, så man undgår at skulle grave gamle kloakrør op.

Senere på dagen skulle jeg til møde på naturfagsdidaktiskfakultet, om det førømtalte projekt om balanceret evalueringskultur. En smuk bygning på hjørnet ved Botanisk Have.

Det viste sig reelt at være et salgsmøde jeg var havnet i.

Skolechefen, en fra DLF, mig sagde hunden, fine forskere, en professor emeritus, KL, og så dem der skulle købe ind på projektet. Nemlig repræsentanter for store fonde.

Det var fint og det føg over bordet med fremmedord. Det krævede mange ord at forklare projektet, der i virkeligheden kan forklares med: Et projekt der skaber viden om, hvordan vi i Danmark kan udvikle og forankre en evalueringskultur, der fremmer elevernes trivsel og læring og samtidig dækker uddannelsespolitiske behov for evalueringsdata. Det kunne jeg da forstå.

Jeg indledte med at være bekymret for folkeskolen, og det har denne mundtlige beretning ikke ændret ved. Jeg er stadig bekymret.

Men jeg er også fortrøstningsfuld. Fordi så mange gode mennesker kæmper for vores fælles folkeskole. Fordi vi er fælles om noget stort, noget vi passer på, også selvom andre en gang i mellem glemmer det.

Hermed overgiver jeg den mundtlige og den skriftlige beretning til behandling på generalforsamlingen.

Tak for ordet.